

Ἡ τιμὴ τῆς χρυσοῦς λίρας

Ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες ἐξαπολύθηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐνὸς κόμματος ἀμείλικτος πόλεμος ἐναντίον τῆς δραχμῆς. Ἡ δῆθεν μείωση τῆς ἀγοραστικῆς τῆς δύναμης, σὰν ἀποτέλεσμα τῶν μέτρων ποὺ πῆρε ἢ μετὰ τὶς ἐκλογές τῆς 3ης Νοεμβρίου κυβέρνηση, χρησιμοποιήθηκε καὶ χρησιμοποιεῖται σὰν τὸ κύριο ἐπιχείρημα στὸν προεκλογικὸ ἀγῶνα. Στὸ χρηματιστήριον παρατηρεῖται μιὰ καθοδηγημένη καὶ κατευθυνόμενη ζήτηση χρυσῶν λιρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνοδο τῆς τιμῆς τῆς καὶ ἡ ὅλη «ἐπιχείρηση» συνδυάζεται μὲ μιὰ ὀργανωμένη καμπάνια ποὺ ἀποβλέπει στὴ δημιουργία πανικοῦ ἀνάμεσα στὸ εὐρύτερο κοινόν, στὴν ἀνάληψη τῶν καταθέσεων τοῦ ἀπ' τὶς τράπεζες ἢ τὸν περιορισμὸ τῶν καταθέσεων καὶ τὴ μετατροπὴ τους σὲ χρυσὲς λίρες.

Ἡ προσφυγὴ στὴ χρυσὴ λίρα καὶ γενικὰ στὰ πολύτιμα μέταλλα, εἶναι φαινόμενον ποὺ βασικὰ —ἐκτὸς ἀπ' τὶς περιπτώσεις ἐπίδρασης ψυχολογικῆς ἀνωμάτων διεθνῶν ἢ ἐσωτερικῶν συνθηκῶν— παρατηρεῖται σὲ περιόδους πληθωριστικῶν πιέσεων. Ὅταν δηλαδὴ διαταράσσεται ἡ ἰσορροπία τῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ ποσότητα τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' τὶς ἀνάγκες τῆς. Γιατί, ἡ νομισματικὴ σταθερότητα, ὅπως εἶναι γνωστό, καθορίζεται ἀπ' τὴν ἀναλογία τοῦ συνόλου τῶν τιμῶν τῶν κυκλοφορούντων στὴν ἀγορὰ ἐμπορευμάτων μὲ τὸ σύνολο τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος, σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ ἄλλους παράγοντες (ταχύτητα τῆς κυκλοφορίας, πωλήσεις μὲ πίστωση ἢ συμφηφισμὸ).

Τίποτα μέχρι τὴν προκήρυξη τῶν ἐκλογῶν τῆς 16ης Φεβρουαρίου δὲν προδιέγραφε τὸν κίνδυνον διατάραξης αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας. Ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ ὄγκου τῶν κυκλοφορούντων ἀγαθῶν, γιὰ μὲν τὴν ἐγχώρια παραγωγή προβλέπεται γιὰ τὸ 1963 αὐξηση τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς κατὰ 6% περίπου καὶ τῆς ἀγροτικῆς κατὰ 11% σὲ σχέση μὲ τὸ 1962, ἐνῶ ἐξ ἄλλου οἱ εἰσαγωγές συνεχίζονται μὲ τοὺς ἴδιους ρυθμούς. Σχετικὰ μὲ τὴν ποσότητα τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος, ἐμεσολάβησαν τὰ κυβερνητικὰ μέτρα, ἡ κατάργηση τῶν ἐκπαιδευτικῶν τελῶν, ἡ ρύθμιση τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν καὶ ἡ αὐξηση τῶν μισθῶν τῶν δικαστικῶν καὶ κατὰ 5% τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Συνολικὰ, ὅπως ἀνακοινώθηκε, τὰ μέτρα ἀφοροῦν ἕνα ποσὸ 1,5 δισ. δραχμῶν περίπου. Ἀπ' αὐτό, περίπου 250 ἐκ. δρχ. καλύπτουν τὴ ρύθμιση τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν καὶ ἕνα μικρὸ μέρος τὴν αὐξηση τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Πρέπει γὰρ σημειώσουμε ὅτι ἡ δαπάνη τῶν μέτρων τῆς παραιτηθείσης κυβερνήσεως προβλέπεται στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ 1964 καὶ συνεπῶς δὲν πρόκειται γιὰ κατάσταση ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ δημιουργήσει ἀπρόβλεπτες ἀνωμαλίες στὴν ἀγορὰ. Ὅπωςδήποτε, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποθέσει κανεὶς, ὅτι ἡ προσθήκη τῆς ἀσήμαντης αὐτῆς ποσότητας χαρτονομίσματος στὴν ἀγορὰ εἶναι δυνατὸ νὰ διαταράξει τὴν ἰσορροπία τῆς κυκλοφορίας. Κι' ἀκόμα πρέπει νὰ σημειώσουμε, πῶς, μ' ὄλο τὸ θόρυβο ποὺ δημιουργήθηκε, οἱ καταθέσεις στὶς Τράπεζες καὶ τὰ ταμειετήρια σημείωσαν τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1963 αὐξηση κατὰ ἕνα περίπου δισεκατομμύριον δραχμῆς.

Ἐξ ἄλλου, τίποτα τὸ ἀνώμαλο δὲν ἔχει σημειωθεί, σύμφωνα μὲ τις δηλώσεις ὑπευθύνων παραγόντων τῆς ὑπηρεσιακῆς, σχετικὰ μὲ τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν, οὔτε μὲ τὸ κάλυμμα τῆς δραχμῆς.

Ἔτσι, ἡ ἀνοδος τῆς τιμῆς τῆς χρυσῆς λίρας δὲν εἶναι παρά μία προσπάθεια ποὺ ἐξαπολύθηκε ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ὀλιγαρχίας ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν ΕΡΕ στὴν προεκλογικὴ τῆς καμπάνια καὶ μὲ ἐντολές τῆς. Καὶ ἡ σημερινὴ τεχνητὴ ἀνωμαλία δὲν μπορεῖ, παρά πολὺ σύντομα νὰ λείψει. Ἐκείνοι ποὺ θὰ πληρώσουν κι' αὐτὸ τὸ ἀνήθικο παιχνίδι τῆς ὀλιγαρχίας θὰ εἶναι οἱ μικροαγοραστὲς χρυσῶν λιρῶν ποὺ θὰ πουλήσουν σὲ λίγο σὲ χαμηλότερη τιμὴ—γιατὶ οἱ μεγαλοκαίφαιλοι θὰ καθορίσουν καὶ τὴ στιγμὴ τῆς πτώσης τῆς τιμῆς—καὶ οἱ Ἕλληνες ἐργαζόμενοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδεχόμενῃ ἀνοδος τοῦ τιμαριθμοῦ θὰ σημάνει πτώση τῶν πραγματικῶν μισθῶν—κέρδος ποὺ θὰ ἀπομείνει στὴν ὀλιγαρχία.

Ἀλλὰ ὁ θόρυβος ποὺ ἐξαπολύθηκε ἀπ' τὴν ΕΡΕ ἀποκαλύπτει καὶ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς νοοτροπίας καὶ τῆς πολιτικῆς τῆς. Στὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τῆς στὴν ἐξουσία διατήρησε τὴ νομισματικὴ σταθερότητα μὲ τὴ συμπίεση τῶν μισθῶν καὶ ἡμεριμισθίων καὶ γενικὰ τοῦ εἰσοδήματος τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων. Οἱ ἀσήμαντες παραχωρήσεις τῆς κυβερνήσεως Παπανδρέου δὲν ἀλλάζουν τὴν κατάστασι. Καὶ μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς ποὺ ἀκολουθεῖται ὡς τώρα πρέπει νὰ σημάνει αὐξηση τοῦ εἰσοδήματος τῶν ἐργαζομένων, τὴ διεύρυνση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς ποὺ θὰ ὀδηγήσει στὴν αὐξηση τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν κίνηση τῆς οἰκονομίας σὲ ἀνώτερα ἀπ' τὰ σημερινὰ χαμηλὰ ἐπίπεδα.

Δ. Τ.

Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο

Τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ἰανουαρίου ὀργανώνεται στὴ Θεσσαλονίκη τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς Ἐθνικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως Ἑλλάδος (ΕΦΕΕ). Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο, ἓνα εἶδος προσυεδριακοῦ θεσμοῦ, θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ θέμα «Προβλήματα καὶ προοπτικὲς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος σήμερα». Εἶναι περιττὸ νὰ ὑπογραμμίσουμε τὴ σημασία του. Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔχει καταστῆ

σημαντικὸς παράγοντας τῆς ἐκπαιδευτικῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Μὲ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴν Δημοκρατία μὲ σύνθημα τὸ 114 καὶ γιὰ τὴν Ἀναγέννηση τῆς Παιδείας μὲ σύνθημα τὸ 15% ἔχει δώσει ἀποδείξεις ὑπεύθυνης ἀντιμετώπισης τῶν προβλημάτων τοῦ χώρου του ἀλλὰ καὶ τοῦ τόπου γενικώτερα. Καὶ μὲ τὴ δημιουργία τῆς ΕΦΕΕ στὸ σημαντικώτατο Δ' Πανσπουδαστικὸ Συνέδριο ἀπέκτησε τὴν κεντρικὴ του ἡγεσία γιὰ τὴν παραπέρα πορεία του. Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο, ποὺ θὰ κρίνῃ τὸ παρελθὸν καὶ θὰ προγραμματίσῃ τὸ μέλλον, εἶναι ἓνας σημαντικὸς σταθμὸς σ' αὐτὴ τὴν πορεία. Ἡ δημοκρατικὴ νίκη τῆς 3ης Νοεμβρίου καὶ ἡ νέα ἐκπαιδευτικὴ κατάστασι, ποὺ δημιουργήθηκε μὲ τὰ κυβερνητικὰ μέτρα γιὰ τὴν Παιδεία θὰ ἀποτελέσουν ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα θέματα συζήτησεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ παραπέρα ἀντιμετώπισή τους, τώρα μάλιστα ποὺ ἐπικεῖνται οἱ ἐκλογές τῆς 16ης Φεβρουαρίου, ἀποτελεῖ βασικὴ ἀνάγκη. Ἀλλὰ καὶ θέματα καλύτερης ὀργάνωσης καὶ λειτουργίας, καθὼς καὶ μαζικοποίηση τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν καὶ ἐπιλυθοῦν, ὅπως καὶ ὁ σημαντικώτατος τομέας τῶν διεθνῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς καὶ πνευματικῆς δραστηριότητος νὰ ἐρευνηθῆ καὶ προγραμματισθῆ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ κυκλοφορεῖ τὸ περιοδικὸ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο θὰ ἔχη ἤδη περατώσει τὶς ἐργασίες. Καὶ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἔχουν ἀποτελέσματα ἀντάξια τῶν ἀρχῶν καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ ἑλληνικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος.

Ἀξιοποίηση τῶν ἀνωτάτων Σχολῶν στὴ χώρα μας

Ἀπ' τοὺς θεμελιώδεις παράγοντες ἀνάπτυξης μιᾶς χώρας εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ δυναμικὸ τῆς. Στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ στὶς περισσότερες ὑποανάπτυκτες χῶρες, ὑπάρχει μιὰ ἀνισομέρεια πρὸς τὶς ἀνάγκες τῆς ἀνάπτυξης στὰ κατὰ κλάδους ποσοστὰ τῶν ἐπιστημόνων. Ἐλλειψὴ διπλωματούχων τῶν ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν (τεχνικῶν) καὶ ἐπάρκεια πτυχιούχων τῶν κοινωνικῶν ἰδιαίτερα ἐπιστημῶν. Φυσικὰ ἡ χώρα μας δὲν πρέπει νὰ θεωρήσει τὶς ἀνάγκες τῆς κεκαλυμμένες σὲ νομικούς, οἰκονομολόγους, πολιτικούς ἐπιστήμονες

κλπ., με τὸν σημερινὸ ἀριθμὸ αὐτῶν τῶν εἰδικότητων. Ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἀγνοήσουμε τὶς δύο πλευρὲς τῆς στὸν τομέα τῶν πτυχιούχων. Τὸ ὅτι δηλαδὴ σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὁ Ἄγγλος μηχανικὸς στὴν Ἑλλάδα «κοστίζει» λιγώτερο ἀπ' τὸν Ἕλληνα συνάδελφό του, ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ ζήτησις σὲ μηχανικοὺς δὲν καλύπτεται ἀπ' τὴν προσφορά, ἐνῶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος οἱ πτυχιούχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἰδιαίτερα τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἀμολιθίζονται μετὰ τὰ ἐλάχιστα ὄρια ἀποδοχῶν καὶ ἀσχολοῦνται τὶς περισσότερες φορές μετὰ ἐργασίαις ἀσχετεῖς πρὸς τὴν ἐπιστήμη τους.

Στὴν Ἑλλάδα ὁμοίως παρατηρεῖται ἕνα ἀπ' τὰ πλέον ἀκατανόητα φαινόμενα μετὰ τοὺς ἐπιστήμονες τῶν πρὸ πάντων εἰδικότητων. Ὅσοι κατῴρθωσαν μετὰ δική τους πρωτοβουλία ἢ ἀπὸ σύμπτωση νὰ πάρουν μιὰ θέση ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἀξιοποιήσουν τὰ ἐπιστημονικά τους προσόντα, συνάντησαν τὴν ὀργανωμένη ἀντίδραση μιᾶς ἀρτηριοσκληρώσεως ποὺ ἔτυχε «ὀκταετίας ἔνεκεν» νὰ ἔχει καταλάβει τὶς ἐπιτελικώτερες θέσεις σὲ μεγάλες ἐκμεταλλεύσεις ἢ σὲ Ὄργανισμοὺς Δημοσίου Δικαίου. Εἶναι γνωστὴ π.χ. ἡ «ἀπασχόλησις» ἀποστράτων στρατηγῶν ἀπ' τὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις, τὸ ΙΚΑ καὶ ἄλλους Δημόσιους Ὄργανισμοὺς, σὲ θέματα διοικητικά, ἐμπορικά ἢ οἰκονομικά, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν... στρατηγικῆς ἢ τακτικῆς τοῦ πολέμου. Κι' εἶναι γνωστὸ ἀκόμη ὅτι οἱ πτυχιούχοι τῶν Πολιτικῶν ἢ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν ἀποκλείονται ἀπ' τὶς θέσεις αὐτές. Μᾶς καταγγέλθηκε μάλιστα ὅτι σὲ μεγάλο ὄργανισμὸ τῆς χώρας, γιὰ τὶς προαγωγὰς θεωρεῖται οὐσιαστικὸ μειονέκτημα νὰ

εἶναι ὁ ὑπάλληλος... πτυχιούχος Ἀνωτάτης Σχολῆς.

Καὶ εὐλόγα ἐρωτᾶται κανεὶς: Εἶναι δυνατὸν ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες νὰ μιᾶμε γιὰ ρυθμοὺς ἀνάπτυξης καὶ νὰ κάνουμε συγκρίσεις μετὰ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ ἢ τοὺς γειτόνους μας;

Ἡ περιφερειακὴ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις

Ὁ νόμος τῆς «δυσδικῆς ἀνάπτυξης» τῆς Οἰκονομίας εἶχε στὴ χώρα μας μιὰ ἀναμφισβήτητη ἐφαρμογή. Ὑπερδιόγκωσις τῶν κέντρων καὶ ἀπονέκρωσις τῆς ἐπαρχίας. Ἀνισόμετρη πορεία καὶ συνεχιζόμενη πόλωσις, πρὸς τὰ δύο ἄκρα τῆς οἰκονομίας. Μείωσις τοῦ εἰσοδήματος καὶ συνεπῶς τῆς ζήτησις στὴν ἐπαρχία, μετὰ ἀποτέλεσμα σὲ πολλοὺς κλάδους, ἐστὶν ὑπαιθρο, ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ νὰ εἶναι ἀνύπαρκτη. Καὶ τὸ σπουδαιότερο ἡ κινητοποίηση τῶν πόρων τῆς χώρας γιὰ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις εἶναι ἀδύνατη μετὰ τέτοιους ὁρους. Μόνη θεραπεία θὰ ἦταν ἡ πολιτικὴ τοῦ κράτους νὰ συνέτεινε στὴν περιφερειακὴ ἀνάπτυξις τῆς οἰκονομίας μας. Ὅταν μάλιστα καὶ οἱ ἀντικειμενικὲς ἀνάγκαι τὸ ἐπιβάλλουν, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄρτιο θεωρητικὸ ὄργανο ὑπάρχει στὴ χώρα μας (Ἐταιρία Ἐρευνῶν Ἐπαρχιακῆς Οἰκονομίας). Δυστυχῶς ἡ ὡς τώρα πολιτικὴ τοῦ κράτους δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Εἶναι πρόσφατος σχεδὸν ὁ νόμος 4242) 62 ποὺ αὐξάνει κατὰ ἐνάμισυ δισεκατομμύριο τοὺς ἐμμέσους φόρους καὶ μειώνει κατὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια τοὺς ἀμέσους, μεταφέροντας ἔτσι μεγάλο μέρος ζήτησις ἀπ' τὴν ἐπαρχία στὸ κέντρο.

Ἐλπίζουμε ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς 17ης Φεβρουαρίου, θὰ χειρισθῆ μετὰ περισσότερη σοβαρότητα τὸν τομέα αὐτό.